Časopis Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského – Bohemia

REUNION

3 / 2013 ročník XXXVII

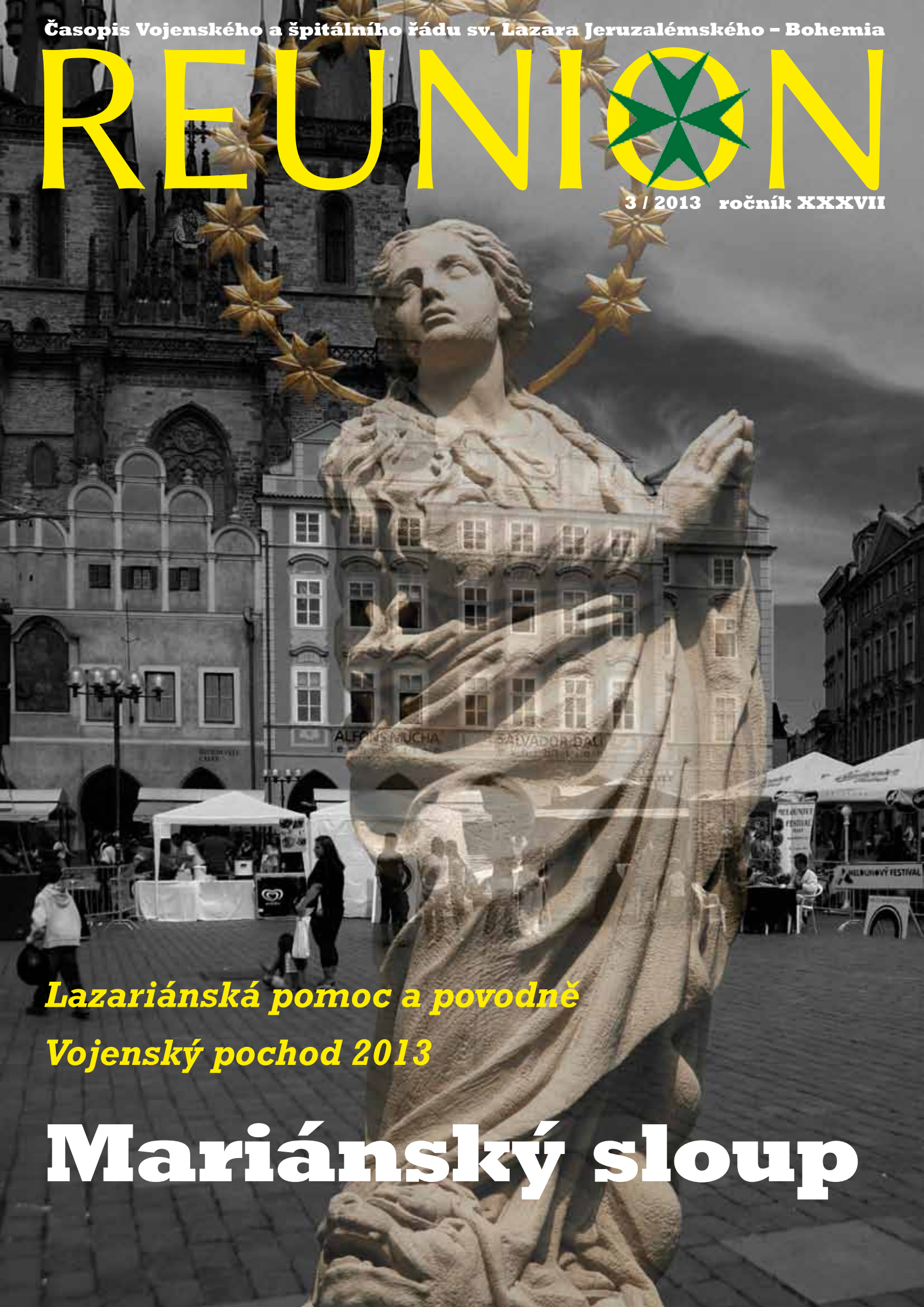

Lazariánská pomoc a povodně

Vojenský pochod 2013

Mariánský sloup

POMOZTE DĚTEM
k návratu do života

Podpořte program hipoterapie v Dětské psychiatrické nemocnici Opařany

Léčebnu v Opařanech můžete podpořit zasláním dárcovské SMS (DMS):

- ***odesláním SMS ve tvaru DMS ROK LAZARUS na číslo 87 777 podpoříte nemocnici částkou 27 Kč měsíčně po dobu 12 měsíců (cena DMS je 30 Kč měsíčně);***
- ***odesláním SMS ve tvaru DMS LAZARUS na číslo 87 777 podpoříte nemocnici částkou 27 Kč jednorázově (cena DMS je 30 Kč).***

Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského
České velkopřevorství
www.oslj.cz, www.zelenykriz.cz

obsah

Slovo bailliho	2
Z Velké rady	3
MARIÁNSKÝ SLOUP	4

Krátce:

Kaple v Líbeznicích	7
Lazariánská pomoc	8
Zprávy z komend	11
Vojenský pochod 2013	12
Liam Hackett, KLJ	14
Naši postulanti	15
Retro	16

FOTO NA 1. STANĚ OBÁLKY
Martina Řehořová a Daniel Vojtíšek, montáž D. V.

REUNION
Vydává Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského – Bohemia, n. g. o. Vychází šestkrát ročně. Adresa redakce: OSLJ-B, n. g. o., Vrážská 323, 252 28 Černošice. Šéfredaktor: Petr J. Řehoř, KCLJ, OMLJ. Grafická úprava a sazba: Daniel Vojtíšek. Produkce a tisk: Černošická investiční, s. r. o.
www.oslj.cz
kontakt: *cvp.rslj@seznam.cz*
Příspěvky do dalšího čísla Reunionu zasílejte na e-mailovou adresu *reunion.cvp@seznam.cz*
Za obsah příspěvků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.
Uzávěrka dalšího čísla je 23. 8. 2013
ISSN 1214-7443

slovo na cestu

Často kolem sebe slyším, jak si lidé stěžují, že je dnešní svět kolem nás špatný. Všichni myslí jen na sebe, vše se točí jen kolem peněz a majetku, rodiny se rozpadají, politici ohlupují a okrádají voliče. Nikde žádné zastání, nikde žádný řád a pořádek. Pravidla nefungují. Nejen lidé nevěřící, u těch bych se nedivil, ale mnoho lidí z řad věřících, těch, kteří chodí do kostela, kolem sebe tak šíří skepsi, marnost, smutek a odevzdanost. Je toto postoj dnešního křesťana?

Vždyť co nám říká Jan v evangeliu?

Aleluja. Nové přikázání vám dávám, praví Pán, milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Aleluja.

Toto je v podstatě celé a jediné naše náboženství. To je naše nauka, ústřední motiv našeho konání. Vše ostatní je balast, kterým jsme si naše náboženství obalili. Množstvím teologických pouček, vědeckých pojednání, nespočtem odborných disputací a názorů nejvyšších autorit si zakrýváme prostou a úplně každému srozumitelnou základní pravdu, kterou je láska. Láska k Bohu a ke svému okolí.

„Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ Spojka „jako“, řecky „kathos“, zde nevyjadřuje podobnost, ale původ a zdroj lásky: tou, kterou jsem já miloval vás, milujte se i vy. Úplně tou samou, ne podobnou. Ježíšova láska k učedníkům vyvolává aktivitu: jeho samotná láska proudí v nich. Tato vzájemná láska je především stavem učedníků, jejich způsob existence. Teprve pak je činem.

Podle vzájemné lásky svět pozná Ježíšovy učedníky. My jsme jeho učedníky. Nás mají podle toho poznat… Svět bude „přitahován“ touto naší viditelnou láskou. Myslíte si, že je přitahován? Že je na nás tato láska vidět? Že záříme a svými laskavými činy přitahujeme okolí??? Jak se zdá, tak ne.

Kde je chyba?

Dávat můžeme jen to, co máme. Co vlastníme, co jsme dostali.

Nejprve musíme přijmout, že Kristus právě mě a jenom mě má rád. Že právě kvůli mně dal svůj život… ne čas, peníze, majetek, ale svůj život. Že i kdyby nebyl žádný jiný člověk, tak jen kvůli mně by podstoupil celou tu cestu na Kalvárii. Čím víc se nechávám prostoupit vědomím, že jsem milovaný, pak tím víc jsem s to se dávat druhým. Nikdo totiž nedá, co nemá… Milovat jako Ježíš znamená mít druhé rád… a není důležitá kvantita skutků, ale kvalita. O tom krásně mluví jiný evangelní text o daru vdovy, která, ač ostatní dávali ze svého nadbytku velké obnosy, dala jen pár drobných a přece dala víc. Ona totiž dala „ze sebe“, ne z nadbytku.

Námi by měla Kristova láska protékat do světa. Ale my jsme ta brzda, protože z větší části neumíme Boží lásku přijmout. Tudíž nemáme co poslat dál.

Všechno stojí na tom, chtít. Chtít se otevřít Boží lásce a působení Ducha svatého a nechat se jeho láskou hýčkat a uvědomovat si tu krásu. A to všechno pak dávat dál. Nenechat se odradit činy malých či velkých Jidášů, nebo nepřijetím a otevřeným nepřátelstvím okolního světa. Neotravujte okolí svou skepsí a škarohlídstvím, ale buďte světlem, které svítí nebo aspoň poblikává ostatním na cestu. Mnozí se pak k naší cestě přidají.

Na závěr slova k povzbuzení. Někdo zkušený řekl: „Na lásku, kterou dáte dnes, zítra lidé zapomenou. Přesto ji dávejte dál. Dávejte světu to nejlepší, co je ve vás, a i když to nebude stačit, dávejte lásku dál.“

Zní to depresivně a beznadějně? Ne! Z těchto vět cítíme odhodlání, sílu a naději. Ne Redbull, jak nám neustále opakuje televizní reklama, ale Boží láska nám dá křídla a Duch svatý nám ukáže cestu.

kpt. Mgr. Leoš Halbrštát, SBLJ
vojenský kaplan 14. brigády logistické podpory Pardubice

„Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným", to si můžeme povzdechnout tento rok, kdy divoké záplavy střídá úmorné vedro, aby bylo opět vystřídáno dlouhodobými dešti a nebezpečím rozvodnění řek, jen přednedávnem se navrátivších do svých původních řečišť.

Velká voda prověřila akceschopnost Lazariánské pomoci, která se zapojila do odstraňování následků záplav. Máme teoretické znalosti i zkušenosti z podobných situací v minulých letech, zjistili jsme však, že vzhledem k nově ustanovené struktuře vedení LP není jasno, co a kde dělat, jak vydávat pokyny, kam sáhnout pro peníze – o to víc uznání patří těm, kteří se do akce pustili, a pro nás ostatní bude nutné přemýšlet nad tím, jak se na podobnou akci připravit, jak generovat prostředky do „katastrofického fondu", apod.

Z podstaty našeho poslání napsal metodik cfr. Pavel Ondráček slova, s nimiž je nutné zásadně souhlasit: „Lazariánská pomoc by měla přicházet poté, co hlavní nadšení a solidarita s postiženými odezní, třeba měsíc po odchodu všech dobrovolných pomocníků". Ano, měli bychom být tam, kde umíme a můžeme být užiteční – nejen fyzickou pomocí, ale i prostým lidským sdílením neštěstí, psychickou podporou těch, kteří jsou na tom špatně. Nemusíme mít obrovský záběr pomoci, stačí však ve vytipovaných místech být s těmi, kteří si sami pomoci nedovedou – starými lidmi, postiženými či nezpůsobilými se z nastalé situace sami dostat. O nich nám více než různé koordinační složky státu či dobrovolničtí aktivisté může říci třeba místní farář.

Je zde konec školního roku, konec pololetí – z dlouholeté zkušenosti víme, že prázdninové měsíce příliš velkou aktivitou neoplývají, takže s klidem můžeme konstatovat, že Generální kapitula ve Křtinách je za dveřmi. Těšíme se na setkání se všemi členy a příznivci našeho Řádu, na strávený společný čas v modlitbě, jednání i zábavě.

Ondřej F. Vanke, GCLJ-J
Bailli Českého velkopřevorství

FOTO FOTO ONDŘEJ F. VANKE, GCLJ-J

Z jednání Velké rady 22. května 2013

Toto jednání bylo vzhledem k posunutému termínu (15. května jsme totiž měli jiné duchovní povinnosti – účast na Svatojánské pouti) prohlášeno jako neformální a uskutečnilo se v příjemném prostředí Strahovského pivovaru. Kromě členů VR se jej zúčastnili další členové a přátelé: d. Jana Tetaurová, chev. Petr Verner, cfr. Robert Šíma, cfr. Jan Jeřábek, csr. Kamila Malinská, csr. Ivana Králiková, p. Martin Stránský

* V úvodu byl schválen zápis z minulého jednání a dále již Velká rada jednala o aktuálních bodech.
* Spolubratři Martin Janda a Pavel Ondráček vydali pod hlavičkou Lazariánské pomoci publikaci o poskytování první pomoci, určenou pedagogům a zaměstnancům škol. Velká rada vítá tento počin a děkuje oběma spolubratrům za vynikající a užitečnou práci. Informace o knize bude publikována v Reunionu špitálníkem.
* Jednání s Armádou ČR o zapojení vojenských zdravotníků na praxi v nemocnicích (např. u milosrdných bratří) vstupují do finále.
* Lazariánská pomoc nebude zajišťovat pomoc při národní pouti na Velehradě, nabídka její služby byla pořadateli odmítnuta. V tomto roce stráví ještě čtyři náhradní služební dny při zajištění poutí ve Vranově u Brna.
* Členové Pražské komendy se zúčastnili 27. dubna 2013 „Audience" v Brandýse nad Labem, Velká rada děkuje cfr. Stanislavu Přibylovi za zajištění.
* Dne 11. května 2013 se konala v Hejnicích Mezinárodní pouť smíření za účasti našich členů, VR děkuje chev. Antonínu Schauerovi za zajištění.
* Členové Prařské komendy se zúčastnili mše sv. a procesí 15. května 2013 ke sv. Janu Nepomuckému, Velká rada děkuje cfr. Stanislavu Přibylovi za zajištění.
* Kancléř jmenoval cfr. Jana Horu insignátorem ČVP, bude tedy vyřizovat všechny záležitosti ohledně lazariánského materiálu a insignií. Vybavení postulantů pro investituru 2013 proběhne ještě v péči VR.
* S významnou finanční podporou ČVP byla vydána v nákladu 1211 výtisků kniha prof. Petra Piťhy *Pocta svaté Anežce Přemyslovně*. Kniha není v distribuční síti, za cenu 560 Kč je možno ji objednat na *http://www.poustevnik-pitha.cz/cz/*.
* Sponzorská večeře se po poradě a rozhodnutí VR bude konat až na jaře 2014.
* Pro mezinárodní lazariánský projekt SUROL na Srí Lance máme rezervováno 40 000 Kč, k této částce významně přispěli polští spolubratři. Úkol je v gesci kancléře.

Z jednání Velké rady 19. června 2013

Jednání proběhlo v řádném termínu plánu jednání Velké rady ČVP. Po schválení minulého zápisu se Velká rada zabývala následujícími body:

* Kancléř informoval o aktuální činnosti Lazariánské pomoci, zejména nasazení členů v době povodní. Velká rada si činnosti LP v rámci povodní váží a vyslovuje pochvalu všem, kteří se do akce zapojili – jednotlivé kroky bude ještě třeba s dostatečným odstupem vyhodnotit.
* Členové Pražské komendy se zúčastnili a aktivně zapojili do slavnosti „Těla a krve Páně" (dříve „Božího Těla") dne 30. května 2013. Velká rada děkuje cfr. Stanislavu Přibylovi za zajištění.
* Kancléř jmenoval chev. Zdirada Čecha heroldem ČVP. Velká rada velmi kladně hodnotí tento krok, protože chev. Zdirad Čech je jednak dlouholetým členem Řádu sv. Lazara (od r. 1974) a jako nejvýznamnější heraldický malíř současné doby se celoživotně této problematice věnuje a s velkým přehledem jí rozumí.
* Medaile o. k. Dominika pro členy ČVP jsou vyrobeny a objednávky budou postupně distribuovány mezi členy.

* Dne 31. května 2013 navštívili Dětskou psychiatrickou nemocnici Opařany (léčebna získala status nemocnice) zástupci VR (chev. O. Vanke, chev. P. Řehoř, cfr. M. Zahálka) a Nadační delegace (cfr. A. Randl) u příležitosti oslavy Dne dětí. Kromě prohlídky části nemocnice a shlédnutí ukázek jízdy dětí na koních účastníci prohovořili s paní ředitelkou I. Hodkovou CompLJ plán pomoci a spolupráce mezi Řádem a DPN pro zbytek roku 2013 s výhledem na rok 2014. Další fotografie na 3. straně obálky.

Ondřej F. Vanke, GCLJ-J
Bailli Českého velkopřevorství

Jan Royt, BLJ

Druhý život staroměstského mariánského sloupu

Zásadní impuls pro znovupostavení mariánského sloupu vzešel na podkladě rozhodnutí Rady hlavního města Prahy, která na svém zasedání 26. března 2013 schválila projekt celkové rekonstrukce Staroměstského náměstí, včetně obnovy mariánského sloupu.

FOTO ARCHIV REDAKCE

Účastníci bělohorské manifestace dne 3. listopadu 1918 po šesté hodině večerní strhli mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Stalo se tak za nečinnosti městských orgánů i Národního výboru, jenž se obával, že při případném zákroku by došlo k nekontrolovanému ničení dalších památek spojených s katolickou vírou. Z příkazu významného představitele Národního výboru Dr. Františka Soukupa byla posílena ochrana Karlova mostu, neboť hrozilo důvodné nebezpečí, že řada soch skončí ve vlnách Vltavy. Naštěstí se tak nestalo… Dodnes nebyla spolehlivě zodpovězena otázka, zda zboření sloupu bylo akcí spontánní či předem organizovanou, řada indicií ukazuje spíše na to druhé. Dobový oficiální tisk přijal zboření sloupu s pochopením, avšak žádná z významných politických osobností První republiky, i těch z liberálního tábora, tento vandalský čin veřejně nepodpořila, i když v soukromí vyjadřovala jisté pochopení pro jeho údajné důvody. K těm patřil dokonce i Tomáš G. Masaryk, jenž se o zboření sloupu dověděl ještě v cizině. Našli se i ti, kteří se svržením sloupu nesouhlasili a dali to veřejně najevo. Podle svědectví přítomných se barbarskému činu snažil zabránit přímo na místě hrabě Kaunic, avšak byl zbit. O zakročení proti zboření sloupu se u Národního výboru snažil hlavní farář kostela Panny Marie před Týnem J. Černý, nebyl vyslyšen. Jediným výsledkem jeho stížnosti bylo to, že historik umění Václav Vilém Štech mohl se souhlasem Národního výboru vyjmout těsně před zbořením sloupu z jeho soklu středověký obraz Panny Marie Rynecké a uložit ho v Muzeu hlavního města Prahy. Malířka Zdenka Braunerová druhý den po zboření položila mezi trosky sloupu zelený věnec s vizitkou: „Plným jménem protestuje: Zdenka Braunerová“. Důrazný protest vznesl ve Zvonu spisovatel Josef Holeček. Ostře se proti zboření

sloupu vyslovili katolicky orientovaní spisovatelé jako například Sigismund Bouška či Jaroslav Durych. Za nepředložený čin považoval zboření sloupu slavný sochař Josef Václav Myslbek, jenž byl i pro jeho znovupostavení, jak víme z fejetonu Emmanuela Žáka v časopise Čech z 23. 3. 1923. Představitelé katolické církve vznesli poměrně mírný protest, protestantsky orientovaný tisk zboření sloupu nekomentoval. Nepříznivý dopad mělo zboření sloupu v katolických oblastech Moravy a Slovenska a také mezi katolíky německé národnosti v pohraničí. K prvnímu výročí zboření mariánského sloupu Národní Listy z 31. října 1919 psaly: „Kdyby iniciátoři stržení mariánského sloupu v Praze a protisvatojánských kraválů si byli vědomi dosahu, jak těchto věcí bude s úspěchem proti nám využito na Ratibořsku a nyní i na Těšínsku, jistě by byli věci do takové krajnosti nehnali…“ Trosky sloupu zůstaly na Staroměstském náměstí až do 18. 12. 1918. Městská rada tehdy uvolnila částku 6628 Kč na jejich odstranění, k čemuž během noci z 18. na 19. 12. 1918 došlo. Některé fragmenty sloupu posloužily jako relikvie. Malý úlomek byl například zasazen do žerdě praporu orelské jednoty na Praze 1, posvěceného 12. srpna 1923 na místě zbořeného sloupu velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou Josefem Vlasákem.

Již záhy po zboření mariánského sloupu se setkáváme s demonstracemi katolických sdružení na místě, kde sloup stál a také se snahami o jeho obnovu. Účastnící sjezdu katolického studentstva položili 10. července 1921 na místo po sloupu věnec. V Plodinové burse se 19. listopadu 1923 odehrála za účasti pěti tisíc Pražanů demonstrace za znovupostavení mariánského sloupu, na níž promluvili poslanec František Nosek, děkan Alois Tylínek, spisovatel Vilém Bitnar a Antonín Šorm (později první herold Českého velkopřevorství Řádu sv. Lazara). V roce 1924 byly uspořádána v sále U Piaristů v Praze z iniciativy světícího biskupa a historika umění Antonína Podlahy výstava *Bibliografie a ikonografie Mariánského sloupu*. Sochař Čeněk Vosmík ve spolupráci s architektem Jaroslavem Majorem zhotovil pro tuto příležitost zmenšenou kopii mariánského sloupu. K výstavě byla vydána publikace, informující o vystavených exponátech a o finančních sbírkách podnikaných na znovupostavení sloupu. Výstava pak byla ještě reprízována v Olomouci.

Lidová akademie, v níž existoval odbor pro rekonstrukci mariánského sloupu, soustřeďovala finanční prostředky ze sbírek na obnovu sloupu. Avšak politické poměry, zejména odpor Československé strany národně socialistické, znemožňovaly jeho postavení. Proto na přání arcibiskupa Františka Kordače byly tyto prostředky, včetně peněz sebraných šéfredaktorem Hlasu Hynkem Dostálem v St. Louis v USA, věnovány na stavbu farní budovy a kostela Neposkvrněného početí Panny Marie v Praze – Strašnicích, jenž měl být postaven na odčinění svržení mariánského sloupu. K jeho vysvěcení došlo 31. srpna 1930. Připomínkou strženého mariánského sloupu je také kostel Královny míru v Praze – Lhotce, postavený patrně také z prostředků sbírek z iniciativy *Kostelního spolku v Praze-Lhotce*. Vysvěcen byl 7. listopadu 1937. Jeho hlavní oltář ozdobila kopie Bendlovy sochy Panny Marie z mariánského sloupu z ruky sochaře Břetislava Bendy, posvěcená 6. září 1936. Sbírky na mariánský sloup mezi americkými krajany pokračovaly i po roce 1935 a jejich výsledkem je volná kopie sochy z mariánského sloupu, která dnes shlíží na Prahu ze zahrady kanonie premonstrátů na Strahově. Obnovu sloupu podpořil arcibiskup pražský kardinál Karel Kašpar, když v dopise z 13. 4. 1935 uvedl: „Uražený Bůh pro potupu Panny Marie bude usmířen teprve tehda, až bude znovu vystavěn barbarsky stržený sloup.“ Doposud nejpodrobnějšího zhodnocení se pražskému mariánskému sloupu dostalo v publikaci Antonína Šorma a Antonína Krajči *Mariánské sloupy v Čechách a na Moravě*, vydané péčí pražských mariánských družin v roce 1939.

FOTO MARTINA ŘEHOŘOVÁ

FOTO WIKIMEDIA COMMONS

Válečné události a krátký čas v letech 1945–1948 nepřály větší aktivitě k postavení mariánského sloupu. To se zlomilo až po roce 1989. V dubnu 1990 byla založena *Společnost pro obnovu mariánského sloupu*, s jejíž historií a názory jejich členů, příznivců a odborníků z řad historiků umění a památkářů je možné se seznámit na internetu. Velkou iniciativu pro znovupostavení mariánského sloupu vyvinul zejména akademický sochař a restaurátor Jan Bradna. Pro postavení mariánského sloupu se vyslovili emeritní pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk a současný metropolita kardinál Dominik Duka. Oba také vyjádřili v této věci nutnost diskuse s reformovanými církvemi.

Proti znovupostavení mariánského sloupu se vyhranilo několik skupin a osobností zejména z okruhu reformovaných církví. Jde především o historickou společnost Veritas (ustanovena 1991), která uvádí své argumenty na webových stránkách, a o duchovního církve Československobratrské evangelické Jana Zena Duse. Odpůrci sloupu argumentují nejčastěji tím, že sloup byl postaven jako symbol vítězství Habsburků nad protestantskými českými stavy na Bílé Hoře či jako připomínka popravy českých pánů a měšťanů na Staroměstském náměstí v roce 1621. Je nutné říci, že obě tyto námitky nemají historického opodstatnění, jak o tom svědčí nápis na soklu sloupu, jenž hovoří o tom, že sloup byl postaven jako poděkování za skončení Třicetileté války. Jako protireformační může být interpretováno pouze jedno z andělských sousoší, neboť anděl zde sráží bytost symbolizující herezi.

Od roku 1989 probíhá v odborné veřejnosti diskuse o možnostech rekonstrukce sloupu a o jeho výsledné podobě. Dnes dominuje názor provést kompletní rekonstrukci sloupu, včetně čtyř andělských skupin a umístit do výklenku soklu kopii obrazu Panny Marie Rynecké. Navrhována byla i redukovaná varianta – postavit pouze střední část – sloup se sochou Panny Marie. Zvažována byla také varianta vytvořit sloup za pomoci moderních výtvarných prostředků, například v podobě světelného paprsku.

Zásadní impuls pro znovupostavení mariánského sloupu vzešel na podkladě rozhodnutí Rady hlavního města Prahy, která na svém zasedání 26. března 2013 schválila projekt celkové rekonstrukce Staroměstského náměstí, včetně obnovy mariánského sloupu. Sochu Panny Marie Immaculaty, kterou vytesal akademický sochař Petr Váňa, je možné spatřit umístěnou na kovové konstrukci před jižním portálem kostela Panny Marie před Týnem. Sochař Petr Váňa patří ve svém oboru k nejlepším a socha Panny Marie je toho důkazem. Hotovy jsou i další části. Druhý život mariánského sloupu tedy může začít…

krátce

Obnova kaple v Líbeznicích

Setkáním několika desítek věřících a občanů v neděli dne 9. června před mariánskou kaplí v Líbeznicích u Prahy byla „zveřejněna“ několikaletá spolupráce s obcí Líbeznice, jejímž cílem byla realizace nejnutnějších technických zásahů, zabraňujících dalšímu vlhnutí zdiva, především však obnova původního duchovního charakteru této kaple a dalších jí podobných, stojících často na rozcestích mezi dvěma lípami. Tuto tradici připomněl ve svém úvodním projevu rektor kostela Mons. Vladimír Málek z Apoštolské nunciatury v ČR, ocenil vyvinutou iniciativu a vyjádřil naději, že toto místo bude i v dnešní době sloužit ke krátkému vnitřnímu usebrání a ztišení.

Kaple, která je v majetku obce, pochází z 18. stol.; na vnitřních stěnách zůstaly zachovány dvě oválné fresky a před vstupem byla zasazena nová lípa. V předaném slovu byla možnost vyjádřit poděkování římskokatolické farnosti v zastoupení Mons. Vladimíra Málka a starostovi obce Mgr. Martinu Kupkovi za vstřícnou spolupráci, i účastníkům tohoto slavnostnějšího – a po závěrečné modlitbě i neformálního – setkání.

Mgr. Jan Jeřábek, CompLJ

Dvoudenní setkání členů Jihočeské jednotky LP – Receptorie

V rámci dvoudenního setkání členů a příznivců Jihočeské jednotky Lazariánské pomoci – Receptorie a jejich rodinných příslušníků, které se uskutečnilo ve dnech 4. až 6. května 2013, se všichni přítomní vydali na cestu za krásami a bohatou historii Jižních Čech.

Cíl sobotní cesty byl jasný – Vyšší Brod. Vždyť kdy se naskytne příležitost vidět jeden z nejkrásnějších a nejlépe dochovaných klášterů, mezi které klášter ve Vyšším Brodě dozajista patří (viz foto). Když se k tomu přidá možnost vidět v rámci Zemské výstavy takové zajímavosti, jakými jsou deskové obrazy Madony Vyšebrodské, Madony Zlatokorunské a tzv. Závišův kříž, tak je vše jasné. Dle očekávání nejvíce účastníky návštěvy kláštera upoutal zmiňovaný kříž, relikviář nedozírné hodnoty, obsahující část Vykupitelova kříže. Samotný kříž dle historických údajů pochází z pokladu uherských králů a klášteru jej věnoval právě Záviš z Falkenštejna. Věřte, že i přes čekání se to vyplatí. I malé děti, které se prohlídky zúčastnily, umlkly a nepustily z něj oči. Vřele doporučujeme všem čtenářům Reunionu tuto návštěvu podniknout. Účastnici se však nejen kochali krásami již zmíněnými, ale v rámci

prohlídky shlédli zpřístupněnou kapitulní síň a ostatní prostory, do kterých není veřejnosti umožněn běžný přístup. V klášterním kostele pak zbyla i chvilka na osobní meditaci a modlitbu za zdar řádového díla. Po ukončení prohlídky následoval společný oběd a cesta do starobylého královského města Písek, kde pro všechny účastníky bylo zajištěno ubytování a pohoštění.

Druhý den, tedy v neděli, se členové Jihočeské jednotky LP – Receptorie zúčastnili mše svaté v píseckém kostele Povýšení sv. Kříže, který je ve správě Kongregace bratří nejsvětější svátosti. Pro své pracovní a duchovní zaměření zdejších bratří byla mše důstojnou duchovní tečkou za oddechovou částí dvoudenního setkání. Vzhledem k tomu, že den ještě nekončil, byl pro účastníky připraven nedělní pracovní oběd. V rámci pracovního oběda byly diskutovány otázky fungování jednotky. Proběhlo jednak shrnutí dosavadní činnosti, vyhodnocení letákové propagace projektu hipoterapie DPL Opařany (Tábor, Písek, aj.) a byla provedena sbírka na pokračování těchto aktivit. Bylo rozhodnuto, že za vybraných 1 000 Kč bude zaplacena roznáška letáků ve městě Milevsko, které se nachází poblíž Opařan.

S oficiální částí končilo i samotné dvoudenní setkání. Plni dojmů, po aktivně strávených dvou dnech v kruhu skoro rodinném, se účastníci rozjeli do svých domovů s tím, že i takovéto setkání je přínosné pro další fungování Jihočeské jednotky LP – Receptorie a proto se bude každoročně opakovat.

Zbyněk Rýpar

Pomoc postiženým povodněmi

Lazariánská pomoc ve spolupráci s Bailivou familiářů Německého řádu zajistila vytvoření 50 ks tzv. „dekontaminačních balíčků“ určených jak dobrovolníkům, kteří se podílí na odstranění povodňových škod, tak i pro osoby, které byly touto živelnou katastrofou přímo postiženy.

Balíček byl vytvořen na základě zkušeností z povodní na Moravě a zásahu Sborů dobrovolných hasičů letos v Praze.

Dekontaminační balíček obsahuje Ophtal 50 ml 1× (určeno k výplachu zasažených očí), Sterilium desinfekční kapesníčky 2× (určeno k desinfekci rány), Septoderm gel 1× (určeno k desinfekci pokožky rukou a nohou po umytí), Indulona desinfekční 1× (určeno pro ošetření pokožky po desinfekci), rukavice 4× (určeno k ošetřování a práci s infekčním materiálem), ústenka 2× (určeno pro práci v biologicky zamořeném prostředí), obvaz hotový 1× (určeno pro okamžité ošetření rány), čtverec sterilní 1× (určeno pro vytření zasažených očí při výplachu) a obinadlo pružné 1× (určeno na krytí rány a fixaci končetin).

Vybavení „dekontaminačního balíčku“ bylo financováno jak z peněz přislíbených Lazariánské pomoci na její rozvoj Českým velkopřevorstvím Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, tak i z vnitřní sbírky, kterou mezi sebou uspořádala Bailiva familiářů Německého řádu.

Součástí dodávky je průvodní dopis metodika LP. *Mgr. Martina Tesaříková*

FOTO AUTOŘI

lazariánská pomoc

První pomoc pro pedagogy a zaměstnance školy

Nově publikovaná kniha s názvem *První pomoc pro pedagogy a zaměstnance školy* byla vydána nakladatelstvím Tribun EU Brno, kde ji také bude možno zakoupit v e-shopu. Tento styl vydání byl vybrán jako nejlepší způsob pro získání výhodné ceny i distribuce (134 Kč/kus, z čehož je 10 Kč věnováno přímo pro LP. V případě většího zájmu lze knihu natisknout i mimo e-shop). Knihy tak neleží v regálech skladů, ale jsou zasílány jen těm, kteří o ně skutečně projeví zájem, čímž odpadají i další nevítané poplatky.

Samotná publikace vznikla již před rokem a byla vypracována hlavně z důvodu pořádání kurzů první pomoci, které jsem převážně zaměřoval na profese pečující o děti a seniory, neboť ze své vlastní praxe vím, že v této oblasti jsou velké neznalosti. Kurzy zaměřené na pedagogy, ošetřovatele a sociální pracovníky se staly tak oblíbené, že jsem se rozhodl pro vytvoření knihy do současné podoby. Bylo tedy nutné přetvořit celou grafiku, udělat korektorskou a ediční práci, zakoupit licenční ilustrace, požádat o ISBN, podepsat licenční a distribuční smlouvy apod.

Svým obsahem publikace nabízí příjemné čtení, které je vhodné pro všechny osoby bez rozdílu věku i stupně vzdělání a je zde možnost se seznámit s legislativou, dětskou krizovou intervencí, anatomií, hygienou, epidemiologií, prevencí vůči patologickým jevům, syndromem CAN a samozřejmě s první pomocí pro laiky.

Kniha *První pomoc pro pedagogy a zaměstnance školy* byla tedy napsána hlavně pro účely Lazariánské pomoci (vedoucí a členy skautské mládeže, pro SDH/JSDH apod.) a kurzů, které se budou pořádat jak na Moravě, v Čechách,

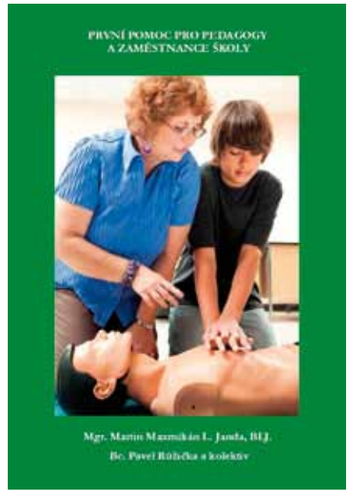

tak i na Slovensku. V případě zájmu lze knihu nechat přeložit do anglického či německého jazyka.

Mgr. Martin Maxmilián L. Janda, BLJ.

Jihočeská jednotka Lazariánské pomoci – Receptorie v akci

Jeden z cílů naší jednotky na tento rok je i pomoc potřebným v kritických situacích. Nikdo z nás však netušil, jak rychle jej začneme naplňovat. Krizová situace přišla na počátku června. Povodeň, která zasáhla většinu Čech, se nevyhnula ani našemu kraji a tak již 2. června ráno jsme se nahlásili na krizovém štábu města Písek jako dobrovolníci. K dispozici jsme měli materiální zdroje (o dobrodružné více jak 100 km cestě na Vysočinu pro odčerpávací techniku snad napíšeme jindy) a pár dobrovolníků z našich řad a přátel. Technika byla nasazena na odčerpání vody ze čtyř domů, které měly zaplavené sklepy. Po dvou dnech náročné práce bylo hotovo a my hledali další využití pro naši jednotku. Vzhledem k tomu, že město Písek zvládalo po zbytek povodně veškeré související činnosti svými lidmi, obrátili jsme se s nabídkou pomoci na starostu nejvíce postižené obce v našem kraji, tedy na obec Putim. Starosta naši nabídku velice přivítal. V první fázi byl zájem o desinfekční prostředky. Z toho

důvodu se členové naší jednotky složili a za vybrané 3000 Kč nakoupili tyto požadované prostředky (foto číslo 1). V rámci cesty s tímto „nákladem dobré vůle“ došlo k dohodě se starostou Putimi, že členové naší jednotky a pár přátel přijede pomáhat likvidovat následky povodně. Jak bylo domluveno, tak se i stalo. V neděli 9. června se členové jednotky setkali v Písku na „bojové“ poradě a následující den jsme vyrazili směr Putim. Dle zadání starosty a dohody s místními postiženými občany jsme se věnovali takovým činnostem jako přesunu materiálu od zdí zaplavených domů, likvidaci kontaminovaných zahradních objektů a jiným potřebným činnostem. Asi nejtěžším a vyčerpávajícím úkolem bylo otloukání omítek uvnitř zaplavených domů (foto číslo 2). Při této činnosti jsme potkali i mnohé jiné dobrovolníky. Vedle nás (šest osob ve vestičkách LP) byli nejvíce vidět zaměstnanci katolické Charity, kteří nám pro naši práci zapůjčili potřeb-

FOTO AUTOŘI

nou techniku. Práce byla namáhavá, stála však za to. Pohled postižených obyvatel Putimi hovořil za vše. Z počátku byla v očích vidět jen zoufalost a neuvěřitelná únava. Na závěr naší pomoci se však objevilo v očích lidí něco jiného. Byla to obrovská vděčnost a jiskřičky naděje za to, co jsme pro ně udělali. Ta naděje v očích občanů postižených letošní povodní byla pro nás tou největší odměnou.

Zbyněk Rýpar

Záchranářský batoh

Začátkem května 2013 byl v rámci Lazariánské pomoci, receptorie Praha a Středočeského kraje zakoupen jeden profesionální záchranářský batoh, jenž byl také z části vybaven naší členkou, zdravotní sestrou Hanou Babkovou z Vlašimi.

Tento dar bude nyní využívám převážně u JSDH Kbely (jednotka sboru dobrovolných hasičů), ale i v rámci soutěží se bude používat i pro děti a mládež SDH Kbely. Záchranářský batoh je vybaven základními prvky pro rychlou první pomoc, což je velice ceněný materiál jednak pro práci s dětmi, tak i na ostré výjezdy k dopravním nehodám, požárům, povodním anebo technickým zásahům. V případě, že by se našli další zájemci o tento projekt, chtěli bychom nabídku rozšířit i na další vozidla či stanice JSDH.

Martin Maxmilián L. Janda, BLJ.

Druhé cvičení Lazariánské pomoci na Moravě

V sobotu 15. června 2013 se uskutečnilo v pořadí druhé cvičení Lazariánské pomoci, velitelství Morava. Cvičení proběhlo v krásných prostorách zahrady Duchovního centra ve Vranově u Brna, které nám bratři Pauláni dali k dispozici na celé sobotní odpoledne. Za Lazariánskou pomoc se zúčastnili cfr. Pavel Ondráček a csr. Martina Tesaříková, kteří se věnovali všem příchozím zájemcům o výuku první předlékařské pomoci. Cvičení bylo pojato jako opakování všech témat, která byla náplní přednáškového cyklu *Kurz první pomoci*, který probíhal v Duchovním centru od ledna letošního roku. Nedílnou součástí byla také praktická část, kde si všichni příchozí mohli vyzkoušet a zopakovat vše, co bylo součástí jednotlivých přednášek celého kurzu – obvazové techniky, kardiopulmonální resuscitace nebo transport raněných.

Dále bylo se všemi účastníky, v rámci přípravy na zářijové poutě, kde bude Lazariánská pomoc asistovat při zajištění zdravotnického dozoru, postaveno a nachystáno mobilní pracoviště tak, jak bude k dispozici všem poutníkům, kteří na Vranov koncem léta přijdou.

Po skončení pak v prostorách Duchovního centra proběhla vernisáž grafik Libora Bartoše *Stvoření světa*, nad kterou Lazariánská pomoc převzala záštitu. Představené grafiky byly bezplatně darovány Duchovnímu centru, kde budou trvale umístěny v nově otevřených prostorách východního křídla klášterní kvadratury. Vernisáž poutavým výkladem uvedl chev. Ivan Koláčný a darované obrazy následně posvětil o. Karel Hanslík OM jako zástupce řádu Paulánů na Vranově.

Mgr. Martina Tesaříková

FOTO AUTOŘI A ARCHIV REDAKCE

FOTO STANISLAV PŘIBYL, SBLJ A ARCHIV REDAKCE

Mezinárodní pouť smíření v Hejnicích 2013

Je již naší tradicí zúčastnit se Mezinárodní pouti smíření v Hejnicích. Ta se konala letos v sobotu 11. června. Při slavnostní mši sv., celebrované J. Ex. Mons. Janem Baxantem, kterému asistovali další kněží všech tří zúčastněných národností, naši delegaci posílili zástupci Pražské komendy. Přijeli spolubratři cfr. Stanislav Přibyl a chev. Kamil Kalina. Ten také jako reprezentant českých poutníků četl přímluvy. Čtení písma bylo svěřeno poutnici z Německa. Chev. Alan Uhura jako místní farník se opět na žádost P. P. Andrše ujal funkce hlavního ministranta. Mons. Jan Baxant v diskrétním rozhovoru, hned po příjezdu do Hejnic, se mě ptal na zdraví J. Ex. velkopřevora a ujistil mě, že se za jeho uzdravení modlí. Naše lazariánská účast v pláštích vzbudila zájem řady poutníků i lázeňských účastníků, kteří s námi ještě nepřišli do styku. Mohli jsme jim alespoň krátce vysvětlit tradici a poslání našeho řádu a odkázat je na webové stránky.

V odpoledních hodinách pokračovaly poutní slavnosti koncertem pražského Svatotomášovského sboru pod vedením Pavla Vernera. Koncert byl koncipován jako hudební růženec. *Otče náš* (Alexander Archangelskij) a deset skladeb *Ave Maria*. Jedna z nich byla dílem našeho přítele prof. F. X. Thuriho. Koncert zakončilo *Te Deum* Marc-Antoina Charpentiera.

S Mezinárodní poutí sice nesouvisející, ale významnou událostí pro náš kraj byla návštěva papežského nuncia J. Ex. Giuseppe Leanzy v libereckém arciděkanském kostele sv. Antonína Velikého v neděli 16. června. Tato první návštěva Jeho Excelence v litoměřické diecézi se uskutečnila při příležitosti 130. výročí vysvěcení kostela po poslední přestavbě. Otec nuncius celebroval mši sv. v češtině a to na svou výslovnou žádost. Mons. Baxanta, který právě uděloval v Jablonci n. Nisou dlouho plánované biřmování, zastoupil generální vikář Mons. Stanislav Přibyl, který koncelebroval s dalšími libereckými duchovními. V zcela zaplněném kostele byli přítomni představitelé města (primátorka se svými náměstky) a univerzity. Vzhledem k tomu, že jsem byl po konzultaci s naším kancléřem v plášti a měl jsem tu čest sedět v přední lavici s J. Magnificencí rektorem, požádalo mě opět několik farníků o informace o našem řádu. Rád jsem jim vyhověl.

Antonín Schauer, KCLJ, CMLJ
velitel Severočeské delegace

Charitatívna zbierka pre Oddelenie detskej onkológie

Dňa 26. mája 2013, člen nášho Rádu zorganizoval charitatívnu zbierku v prospech pacientov Oddelenia detskej onkológie Detskej fakultnej nemocnice s poliklinikou na Limbovej ul. 3 v Bratislave. Prítomní hostia prispeli finančnými prostriedkami – vrátane príspevku členov Slovenskej komendy Českého veľkopriorstva Rádu Svätého Lazara Jeruzalemského – v celkovej hodnote 1 000 EUR. Uvedené prostriedky sa použijú na nákup zariadenia pre imobilných onkologických pacientov.

Radovan Ocsovay, KLJ
veliteľ Slovenskej komendy

VOJENSKÝ POCHOD 2013

Výročí ukončení Druhé světové války je pro většinu současníků již jen pouhou epizodou v historii, která nikterak nezasahuje do našich životů. Strach plynoucí z okupace, nedostatek jídla i čehokoli ostatního, opět strach... byť jen z toho, co může přinést další den. To vše se stalo nicneříkající minulostí a lze za to jen děkovat. Není třeba hledět se záští nebo obavami za nejbližší státní hranice a živit staré spory. Díky tomu lze mít kvalitnější vztahy v přítomnosti, což je dar, který je vlastní jen málo státům světa...

Netradiční akci – jako ohlédnutí za koncem Druhé světové války – uspořádala Univerzita Obrany, společně s několika dalšími partnery. Než si však o ní něco řekneme, pojďme se zamyslet, proč se vůbec ohlížet za sebe. Důvody máme přinejmenším dva. Prvním jsou lidské životy. Musíme si uvědomit, že jsme tvorové s propůjčenou suverenitou nad tímto světem. Jsme určitým článkem v řetězu, který navazuje na články předchozí, stejně jako další články budou navazovat na nás. Každý z těch článků má však nekonečnou cenu, byť je jeho okamžik v kole dějin pomíjivý. Tak zůstávají v našich srdcích a myslích životní příběhy lidí, kteří jsou již

Ne každý má dost odvahy. Jiní tento dar dostali. Byli to například ti, kteří se během války postavili za svobodu a dobře věděli, že to nejspíš zaplatí životem. Díky nim je však náš život lepší.

dávno mrtví a jejichž svět dávno zanikl. Příběhy lidí z války jsou zvláštní tím, že mnohdy známe pouze část příběhu, ale nikoli jména. Anebo známe jméno velmi dobře právě kvůli pohnutému osudu, či statečnosti: Antonín hrabě Bořek-Dohalský z Dohalic, papežský komoří Vladimír Hruban, major Karel Kříž, štábní kapitán Oldřich Pilz...

Druhou věcí jsou současné instituce. Z Evropy zmizely války, ale nezmizely hrozby, které mohou Evropu zasáhnout. Ty mohou být vojenského i nevojenského charakteru. Armáda České republiky se nejednou osvědčila jako nepostradatelná pomoc během živelných katastrof – naposledy během povodní. Ne nadarmo je to ze státních institucí jedna z nejdůvěryhodnějších.

Jakákoliv akceschopnost si však žádá určitý řád a sebepřekonání. To vše uplatňuje jednotlivec především sám na sebe. Po fyzické stránce si svou akceschopnost mohli vyzkoušet nejen vojáci na Vojenském pochodu, který Univerzita Obrany uspořádala v Moravském krasu. Jednalo se o akci čistě sportovní, na kterou už každý dorazil se svou vlastní „fyzickou výbavou". Bylo stanoveno několik různě dlouhých tras. Od jiných turistických pochodů se akce lišila

FOTO AUTOR

FOTO AUTOR

především terénem. Trasa vedla po polních, lučních i lesních cestách... po silnici skrz obce. Počasí se navíc rozhodlo, že neušetří účastníky ničeho a tak celou noc před pochodem vydatně – a prakticky bez ustání – pršelo. Terén se tak změnil v něco, co zaručovalo vše jiné, jen ne pohodlnou procházku. O tu však v žádném případě nešlo.

Celá akce Vojenského pochodu byla konána na počest konce Druhé světové války. Krása okolní přírody potěšila oko, avšak nemohla nijak vymazat obtížnost terénu, vodu padající z nebes i všudypřítomné bláto. Zásoby jídla a pití mizely pod náporem výdeje fyzické energie... Realita nepohodlí a únava však poskytla účastníkovi i částečné pochopení. Částečné pochopení nelehké úlohy, kterou zastává armáda. Částečné pochopení života v době války, kdy byly zásoby jídla omezené bez ohledu na hlad a únavu. Částečné pochopení života jinde ve světě, kde není mír a dostatek zboží realitou. Pochopení, že žádný růst není možný bez toho, aniž by ho člověk svobodně přijal – se vším pozitivním i negativním, co obnáší. Zúčastnit se pochodu mohl i netrénovaný člověk, ovšem musel počítat s bolestí, kterou mohl po čase zúročit k posílení sebe sama anebo ji nechat odplout jako nepříjemnou životní kapitolu. Z toho vyplývá, že růst se netýká pouze fyzických sil nebo materiálního blahobytu. Týká se přemýšlení... týká se i duchovního života. Co jiného jsou naše životní kříže, které – dle Kristova vzoru – bereme na sebe, než prostředky růstu směrem k Bohu? Pokud by kříž neměl vést k Bohu, neměl by smysl. Nebyl by nástrojem spásy, nýbrž utrpení.

Ne vždy se všem lidem zdají kříže snesitelné. Ne každý má dost sil. Ne každý má dost schopností. Ne každý má dost odvahy. Jiní tento dar dostali. Byli to například ti, kteří se během války postavili za svobodu a dobře věděli, že to nejspíš zaplatí životem. Díky nim je však náš život lepší. Oč lepší budou životy i dalších generací? To již zůstává na nás... A na našem růstu.

Mgr. Jakub Holman, BLJ

„Obyčejný“ příběh

Tento článek je věnován několika vzpomínkám našeho milého spolubratra Williama „Liama“ Alfreda Anthonyho Hacketta, KLJ, člena britského velkopřevorství. Liam, původní profesí hasič, cestuje na všechny řádové akce s dudami a neúnavně získává finanční podporu pro řádové aktivity. Za svůj čin při záchraně lidského života, který v následujících odstavcích sám popisuje, byl vyznamenán vysokým vyznamenáním, Medailí Řádu sv. Jana za záchranu života. Tato medaile je jednou ze tří britských civilních medailí za chrabrost, které se smí nosit na pravé straně prsou. Škoda, že alespoň dva Liamy nemáme v našem velkopřevorství…

Dopoledne 23. prosince 1989: Liam a jeho kolegové z londýnské hasičské jednotky jsou povoláni k záchraně člověka, sedícího na izolátoru na stožáru vysokonapěťového vedení nějakých čtyřicet metrů nad zemí. Liam vypráví:

„Nikdy v životě jsem na stožáru nebyl, neměl jsem ponětí, jak na něj vyšplhat, nebyl jsem k tomu vycvičen a musel jsem improvizovat. Elektrické vedení o napětí 250 000 Voltů nebylo vypnuté – to jsem se dozvěděl až v okamžiku, když jsem byl sám na stožáru s mužem, kterého jsem měl zachránit. Byl to pacient, který utekl z nemocnice. Nařídil jsem přítomnému elektrikáři, aby se vrátil na zem, přinesl záchranná lana a vzal s sebou další hasiče. Když byl dole, řekli mi, že elektřina stále ještě není odpojena a já se mám pokusit pacienta uklidnit.

To bylo dost těžké, protože nereagoval na nic, co jsem říkal a stále se ode mne odvracel. Krátil se mi čas a zužoval se prostor pro manévrování. Riziko smrtelného úrazu elektrickým obloukem stále trvalo. Ta situace se mi moc nelíbila a myslel jsem si, že je to můj poslední zásah v řadách jednotky a že se dolů živý nevrátím. Vál velmi prudký vítr a posádka vrtulníku Královského letectva nám nemohla pomoci.

Dostal jsem nápad. Ten muž vypadal jako Ir a já jsem se ho zeptal gaelsky na jméno. Ztuhnul, tvrdě se na mne podíval a řekl mi jméno. Já sem mu řekl své také gaelsky a on mne pevně objal. Z toho jsem se vysmekl, ale nebezpečí ještě nebylo zažehnáno, protože jsem se držel jen díky tomu, že jsem měl pravou nohu zaháknutou za příčku stožáru.

Pak mi vysílačkou oznámili, že elektřina je konečně vypnuta a že ostatní členové zásahového družstva šplhají nahoru. Když se ke mně připojili, řekl jsem elektrikáři, aby se přivázal k pacientovi a ostatním členům družstva jsem nařídil, aby se rozmístili po úsecích na stožáru. Já jsem zůstal nahoře a pomalu popouštěl záchranné lano.“

Liam zanedlouho potom začal trpět posttraumatickým stresovým syndromem a v roce 1991 musel činnou službu u záchranářů opustit. Odstěhoval se do Skotska, odkud pocházela jeho matka a kde má mnoho příbuzných.

—red, překlad z angličtiny —dav

Poznámka ke znaku: deviza „dílseacht“ [*dýlšokt*] je gaelsky *věrnost*, *oddanost*.

FOTO MARTINA ŘEHOŘOVÁ, ARCHIV O. VANKEHO, ARCHIV REDAKCE

naši postulanti

České velkopřevorství představuje postulanty, kteří po splnění všech náležitostí a podmínek budou přijati během investitury, konané v letošním roce při příležitosti Generální kapituly 2013 ve Křtinách u Brna.

Ing. Bc. Milan Václav Čejka se narodil v r. 1959, přísluší do římskokatolické církve. Je ženatý, ve volném čase se věnuje hudbě a je otcem dvou synů. Absolvoval stavební fakultu ČVUT a později také pedagogické vzdělání na Masarykově ústavu vyšších studií, je certifikovaným statikem a učitelem na Střední průmyslové škole stavební J. Gočára. O Řád se zajímá řadu let a v Pražské komendě by se rád zapojil do organizace řádových poutních zájezdů, pomoci při dobročinných akcích a práce s mládeží, případně do činnosti v oblasti stavebních dozorů.

Mgr. Ivana Králiková pochází ze Slovenska, je vdaná a přísluší do římskokatolické církve. Vystudovala japanologii a politologii na FF UK a pracovala v různých japonských společnostech v ČR. Později se zaměřila na oblast auditů evropských fondů na Ministerstvu pro místní rozvoj a Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy. Nyní působí na Ministerstvu zahraničních věcí. V Řádu plánuje zapojit se jednak do podpory kulturních projektů a vzhledem ke své profesi též v oblasti finančního auditu.

Mgr. Kamila Malinská, římskokatolického vyznání, je vdaná a má tři děti. Vystudovala bohemistiku-slavistiku na FF UK, dále mluví italsky, anglicky a německy. Věnovala se stavebnímu dozoru při rekonstrukcích historických objektů, vybavení hotelových interiérů a v současné době provozuje svoji vlastní kavárnu – Caffe Roma. Bydlí v Praze, kavárna se proto může stát také centrem pro setkávání pražských členů. Dále by se ráda zapojila do rozvoje řádové činnosti v Jižních Čechách a do spolupráce s DPL Opařany.

Mgr. Martina Tesaříková pochází z Brna a svojí činností již řadu let (od r. 2005) výrazně podporuje činnost Lazariánské pomoci na Moravě. Po absolvování gymnázia v r. 1990 vystudovala nástavbovou specializaci Asistent hygienické služby na střední zdravotnické škole a později Veterinární a farmaceutickou universitu v Brně. Je členkou římskokatolické církve, vdaná a má jednu dceru. Celoživotně pracuje v hygienické službě, kratší dobu v oblasti drogové epidemiologie u Městské policie Brno, nyní ve Zdravotním ústavu v oddělení hodnocení environmentálních a zdravotních rizik. Ve svém zapojení pro Řád by ráda pokračovala zejména v Lazariánské pomoci – přednášková a osvětová činnost v oblasti prevence infekčních nemocí apod.

Přejeme našim postulantům mnoho úspěchů v Řádu sv. Lazara.
Ondřej F. Vanke, GCLJ-J
Bailli ČVP

ORDRE MILITAIRE ET HOSPITALIER DE SAINT-LAZARE DE JÉRUSALEM

GRAND PRIEURE DE BOHEME

V Paříži 21 září 1990.

Plná moc.

Zplnomocňuji tímto

pana Jana Dobrženského z Dobrženic

aby jménem mým i Českého Velkopřevorství vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jerusalemského podnikl všechny kroky nutné k obnovení existence a započetí charitativní činosti na území ČSFR, zejména aby

1./Převzal dokumenty, odznaky a peníze nám náležející a svěřil je osobám jež sám vybere a jmenuje, respektive peníze uložil na účet, který k tomu účelu otevře.

2./Připravil vhodné stanovy a dal je úředně schváliti, aby tak vznikla osoba právnická pod vhodným názvem. (na př. "společenství rytířů...")

3./Vyjednal s úřady přidělení vhodné nemocnice, které věnujeme svou péči a pomoc.

4./Jednal s církevními úřady o přidělení vhodného kostela neb kaple, kde by se mohly konati naše bohoslužby a investitury, jakož i o jmenování kněze, jako "kaplana" našeho řádu.

5./Vybral a schválil nové kandidáty členství v řádu.

6./Podnikl kroky k výběru vhodného kandidáta, který by měl vážnost a schopnost (nejlépe člena historické české rodiny) státi v budoucnosti v čele naší organisace v ČSFR. Zatím aby jmenoval dočasného administrátora, pokladníka a jiné potřebné funkcionáře.

Radslav J. Kinský z Wchynic a Tetova,
Velkopřevor.

Ferdinand A. Menčík z Menštejna,
Kancléř.

Dětská psychiatrická nemocnice Opařany, 31. května 2013

FOTO ONDŘEJ F. VANKE, GCLJ-J

galerie
REUNIONU

Gianlorenzo Bernini (Giovanni Lorenzo Bernini, *7. prosince 1598, Neapol, †28. listopadu 1680, Řím) byl významný italský barokní architekt, sochař a malíř. Dotvořil Svatopetrské náměstí před bazilikou sv. Petra ve Vatikánu. Jeho sochy se staly vzorem pro evropské barokní sochaře. Ti však už nedokázali vytvořit díla, která by se rovnala Berninimu. Bernini byl pro baroko stejně jako Michelangelo pro renesanci revolučním mistrem, jenž ukázal svému okolí budoucnost.

Během sochařova života získalo pontifikát devět papežů. Nejvýznamnější postavení v Berniniho životě měl Urban VIII., který jej podporoval už jako kardinál a po zvolení papežem jej dosadil do role svého Michelangela. S Berninim se Alexandr VII. seznámil roku 1651, když se jako kardinál Chigi vrátil z Kolína, kde byl papežským nunciem. Za jeho pontifikátu nebyl Lorenzo pouze hlavním architektem sv. Petra ale také architekt Camery, což bylo považováno za velkou papežskou přízeň. Dle některých zdrojů mu bylo měsíčně vypláceno 260 scudů.

Roku 1646 napsal Gianlorenzo hru při příležitosti karnevalu, která byla urážlivou satirou na papeže Inocence X. a jeho synovce kardinála Camilla Pamphili. Hra byla uvedena v paláci donny Olimpie, která byla papežovou švagrovou. Při zadávání zakázky na Fontánu čtyř řek papež nevyzval Berniniho k předložení návrhu, tak jako ostatní římské architekty. Berniniho přítel a manžel papežovy neteře, Niccolo Ludovisi, podstrčil Gianlorenzův model mezi ostatní a papeže tak zaujal, že jej i přes averzi vůči sochaři vybral.

Kolem roku 1644 francouzský kardinál Mazarin opakovaně nabízel Berninimu vysoký roční důchod, pokud přesídlí do Francie. Bernini o tom pravděpodobně po smrti Urbana VIII. uvažoval, ale nakonec zůstal v Itálii. Roku 1664 byl vyzván Jeanem-Baptistem Colbertem, spolu s Carlem Rainaldim a Pietrem da Cortonou, aby naplánoval dokončení Louvru. Jeho návrh byl přijat a francouzský král osobně intervenoval u papeže Alexandra VII., aby Berniniho pustil do Paříže – sochař s doprovodem (sochaři Giulio Cesare, Mattia de Rossi a jeho druhý syn Paolo) odjel v dubnu 1665. Jako host Ludvíka XIV. vytvořil čtyři návrhy dokončení Louvru, které nebyly nikdy uskutečněny, a panovníkovu bustu. Obdržel 20 000 scudů a doživotní rentu 2000 scudů. Francii opustil v říjnu 1665 a zpět do Říma dorazil v prosinci téhož roku. Roku 1666 byla v Římě založena nová Francouzská akademie a Bernini se stal jejím uměleckým konzultantem.

Wikipedie

Gianlorenzo Bernini, Sv. Šebestián (1615, detail)
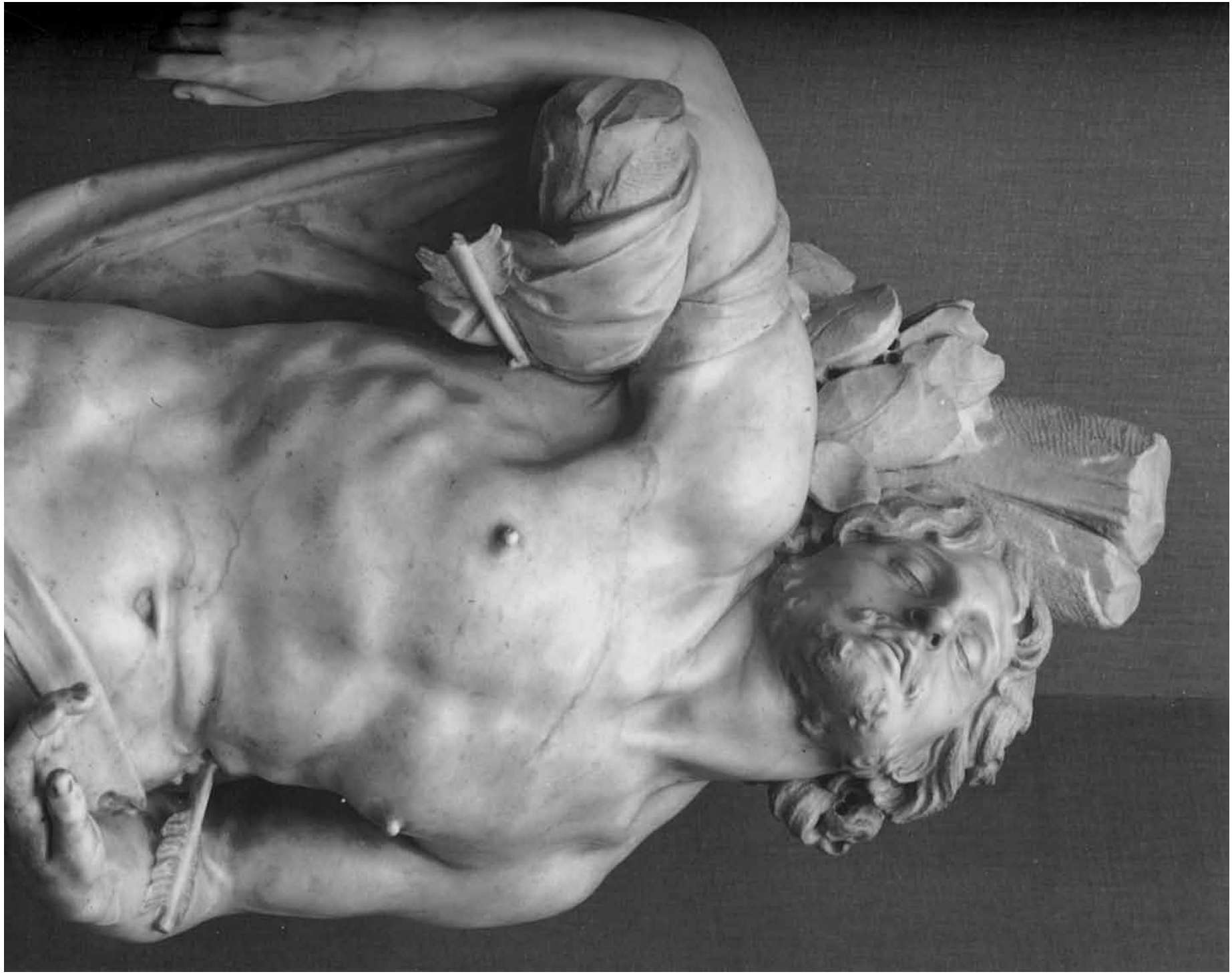
galerie REUNIONU